

Den franska revolutionen har börjat.

Aldrig har radion varit så värdefull som dessa dagar. Från en avlägsen by i Norge kan man följa den franska revolutionens pulsslåg. Eller för att vara mer exakt, hur dessa pulsslåg återspeglas i herrars ministrars, fackföreningssekreterares och andra livrädda ledares tankar och röster.

Att säga ”den franska revolutionen” kan verka överdrivet. Åh nej! Det är ingen överdrift. Det är precis på detta sätt en revolution uppstår. Allmänt sett kan inte en revolution uppstå på något annat sätt. Den franska revolutionen har börjat.

Förvisso fortsätter Leon Jouhaux (i Leon Blums fotspår) att försäkra borgarklassen att det rör sig om en rent ekonomisk rörelse inom lagens ramar. Visserligen tar de strejkande över fabriker och upprättar kontroll över cheferna och deras staber. Men man kan blunda för denna beklagliga ”detalj”. Generellt sett är det... ”fackliga och inte politiska strejker” upprepar herrarna Ledare. Men under inverkan från dessa ”opolitiska” strejker ändras landets politiska situation radikalt. Regeringen beslutar sig för att handla med en hastighet som var otänkbar bara kvällen innan. Enligt Blum är tålmod den verkliga styrkan! Kapitalisterna är oväntat tillmötesgående. Kontrarevolutionen bidar sin tid bakom ryggen på Blum och Jouhaux. Och detta mirakel åstadkoms av... ”fackliga” strejker. Vad hade då hänt om strejkerna hade varit politiska?

Åh nej, ledarna far med osanning. Fackföreningarna omfattar bara arbetare i en enskild yrkesgrupp och skiljer dem från andra yrkesgrupper. Tradeunionismen och den reaktionära syndikalismen gör allt för att hålla arbetarrörelsernas inom ramen för en yrkesgrupp. Det är faktiskt grundvalen till fackföreningsbyråkratins diktatur över arbetarklassen (den värsta av alla diktaturer!), och på samma gång är Jouhaux' och Racamonds klick i sin tur slaviskt beroende av den borgerliga staten. Den nuvarande rörelsens innersta väsen är just att den bryter med de fackliga, yrkes- och lokala gränserna, och höjer proletariatets alla krav, förhoppningar och önskningar ovanför dem. Rörelsen sprider sig som en epidemi. Smittan sprids från fabrik till fabrik, från yrkesgrupp till yrkesgrupp, från distrikt till distrikt. Det verkar som om arbetarklassens samtliga skikt samtidigt svarar på ett upprop. Metallarbetarna börjar – de är förtruppen. Men rörelsens styrka är just det faktum att tätt bakom förtruppen följer klassens tunga reserver, inklusive de mest efterblivna yrkesgrupperna, eftertruppen, som herrarna parlamentariker och fackföreningsledare vanligtvis glömmer bort. Inte för inte erkände *Le Peuple* helt öppet att resningen bland vissa låglönegrupper i Paris kom som en fullständig ”övertaskning” för dem. Ändå finns det dolt i djupet på dessa de mest utsugna skikten outtömliga källor av entusiasm, osjälviskhet och mod. Att de vaknat är ett ofelbart tecken på tidvattensvågens styrka. Vi måste till varje pris nå dessa skikt.

I och med att strejkrörelsen har befriat sig från de lokala och yrkesbanden, så har den blivit skrämmande inte bara för det borgerliga samhället utan också för arbetarnas egna parlamentariska och fackliga representanter, som först och främst sysslar med att blunda för verkligheten. Enligt legenden fick Louis XIV på sin fråga, ”Vad är detta, myteri?”, följande svar från en av sina hovmän: ”Nej, ert majestät, det är en revolution.” Nu svarar borgarklassens hovmän på samma fråga: ”Nej, det är bara fackliga strejker.” Genom att lugna kapitalisterna, så lugnar Blum och Jouhaux sig själva. Men ord kommer inte att hjälpa. När dessa ord kommer i tryck kan förvisso den första strejkvågen ha ebbat ut. Utåt sett kan livet verka återgå i gamla banor. Men det förändrar ingenting. Det är inte fackliga strejker som har ägt rum. Det är inte bara strejker. Det är en *strejk*. Det är de

förtrycktas uppmarsch mot förtryckarna. Det är en klassisk inledning av en revolution.

Under inverkan från händelserna återupplivas arbetarklassens tidigare erfarenheter, historien om dess förtryck, kamp och nederlag. De vaknar i medvetandet hos även den mest efterblivna proletär och driver in honom i de gemensamma leden. Hela klassen har satt sig i rörelse. Det går inte att stoppa denna enorma massa bara med ord. Kampen måste slutföras – antingen i den största av segrar eller i det hemskaste av nederlag.

* * * *

Le Temps har kallat strejken ”en övningsmanöver för revolutionen”. Det är oändligt mer seriöst än Blums och Jouhaux' uttalanden. Men även *Le Temps* definition är felaktig, eftersom den på sätt och vis är överdriven. Manövrar förutsätter att det finns en ledning, en generalstab, en plan. Strejken saknar det. Arbetarorganisationernas ledningar, inklusive kommunistpartiet, har blivit tagna på sängen. Framförallt oroar de sig för att strejken ska störa deras ritningar. Marcel Cachin gjorde ett märkligt uttalande i radion: ”Alla – vi och de andra – har ställts inför strejken.” Med andra ord är strejken allas gemensamma olycka. Dessa ord från den fruktansvärde senatoren ska övertyga kapitalisterna att göra eftergifter för att inte förvärpa situationen. Parlamentarikerna och fackföreningssekreterarna anpassar sig till strejken för att så snabbt som möjligt få slut på den. Men i verkligheten står de utanför strejken, de hänger i luften. De vet inte själva om de kommer att landa på huvudet eller på fötterna. De uppväckta massorna står utan revolutionär ledning.

Den härskande klassen har en verklig ledning. Den är inte alls lika med Blumregeringen, även om den utnyttjar den mycket skickligt. Den kapitalistiska reaktionen spelar ett stort och riskfyllt spel, men den spelar det skickligt. För tillfället spelar de ”förloraren vinner”. ”Låt oss för ögonblicket gå med på de obehagliga krav som stöds av Blum, Jouhaux och Daladier. Det är ett långt steg mellan att erkänna i princip och att förverkliga i handling. Parlamentet, senaten, högsta domstolen – alla dessa kan användas som verktyg för att hindra. Massorna kommer att bli otåliga och försöka pressa på. Daladier kommer att bryta med Blum. Thorez kommer att försöka gå åt vänster. Blum och Jouhaux kommer att bryta med massorna. Då kommer vi att ta igen alla eftergifter som vi gör nu, och det med ränta.” Så resonerar kontrarevolutionens verkliga ledning, de ökända ”200 familjerna” och deras köpta strateger. De agerar utifrån en plan. Det vore lättsinne att säga att deras plan saknar grund. Nej, med hjälp av Blum, Jouhaux och Cachin *kan* kontrarevolutionen uppnå sitt mål.

Att strejkvågen är av en djupt organisk och revolutionär karaktär visar sig bäst i det faktum att massrörelsen, trots att den varit improviserad, ändå har fått sådan spridning och så stort politiskt inflytande. Det garanterar att rörelsen är uthållig och envis, och oundvikligen kommer att leda till en rad allt större vågor. Utan detta är seger omöjlig. Men det är inte tillräckligt för att segra. Mot de ”200 familjernas” ledning och plan måste vi ställa den proletära revolutionens ledning och plan. Än så länge existerar ingendera. Men de kan skapas. Alla förutsättningar och element för att massorna ska ta ny form är för handen.

* * * *

Strejkens omfattning sägs bero på ”förhoppningar” på Folkfrontsregeringen. Det är bara en fjärdedel eller ens det av sanningen. Om saker och ting begränsade sig till *förhoppningar*, så skulle inte arbetarna ha tagit risken att kämpa. Framförallt uttrycker strejken arbetarnas *missstro* och *halva tillit* till, om inte regeringens goda intentioner så till dess förmåga att övervinna hindren och klara av sina problem. Proletariatet vill hjälpa regeringen på sitt sätt, det proletära sättet. De är givetvis inte fullständigt medvetna om sin egen styrka ännu. Men det är en fullständig vrånbild att framställa det som om massorna bara leddes av fromma ”förhoppningar” på Blum. Det är svårt för dem att samla tankarna så länge de är knutna till sina gamla ledare, som försöker fösa dem tillbaka i de gamla hjulspåren av slaveri och rutiner så snabbt som möjligt. Men det franska proletariatet har varit med förr. Strejken har placerat de mest tänkande och orädda arbetarna i ledningen. De har initiativet. De agerar fortfarande försiktigt och känner sig fram. Förtruppen försöker låta bli att rusa

alltför fort, så att den inte blir isolerad. Reaktionen från de bakre leden ger dem nytt blod. Appellerna från klassen har blivit ett försök att mobilisera sig själv. Proletariatet behövde denna styrkedemonstration. Oavsett hur osäkra de praktiska framgångar man har gjort må vara, så kommer de att klart öka massornas självförtroende, speciellt bland de mest efterblivna och förtryckta skikten.

Den största framgången med den första strejkvågen är att det har framträtt ledare inom industrierna och på fabrikerna. Det har skapats element till lokala och regionala ledningar. Massorna kommer till dem. De känner varandra. Verkliga revolutionärer kommer att ta kontakt med dem. Massornas första självmobilisering har alltså skapat den första grunden till ett revolutionärt ledarskap. Strejken har återuppväckt, återupplivat och återskapat hela den enorma klassorganismen. Det gamla organisatoriska skalet har på inget sätt fallit av. Tvärtom håller det envist kvar sitt grepp. Men under skalet kan vi redan skymta ett nytt skinn.

Nu talar vi inte om händelsernas tempo, som utan tvivel kommer att öka. Här kan man fortfarande bara gissa och förmoda. Längden, omfattningen och intensiteten på den andra strejkvågen kommer otvivelaktigt att tillåta en mer exakt prognos än vad som är möjligt nu. Men redan på förhand står en sak klar: den andra vågen kommer inte på långa vägar att vara lika fredlig, nästan godmodig och vårlig som den första. Den kommer att vara mognare, envisare och hårdare, eftersom den kommer att bero på att massorna har blivit besvikna på de praktiska resultaten av Folkfrontens politik och sitt eget första initiativ. Det kommer att ske en skiktning inom regeringen, liksom inom parlamentsmajoriteten. Kontrarevolutionen kommer genast att bli självsäkrare och fräckare. Vi kan inte förvänta oss fler lättköpta segrar för massorna. Inför fiendens ökande motstånd och de officiella ledarskapens förvirring och obeslutsamhet kommer massorna att känna ett brännande behov av ett program, en organisation, en plan och ett ledarskap. Det är för detta vi och de avancerade arbetarna måste förbereda oss. Massorna lär sig snabbt under en revolution, och kadreerna utses och härdas snabbt.

Den revolutionära generalstaben kan inte skapas med hjälp av sammanslagningar i toppen. Inte ens om det existerade ett revolutionärt massparti i Frankrike skulle kamporganisationen vara lika med partiet, eftersom rörelsen är ojämförligt större än partiet. Denna organisation kan inte heller vara detsamma som fackföreningarna, eftersom de bara omfattar en liten del av klassen och leds av en arkereaktionär byråkrati. Den nya organisationen måste motsvara rörelsens egen karaktär. Den måste återspegla de kämpande massorna. Den måste uttrycka deras växande vilja. Den måste vare en direkt företrädare för den revolutionära klassen. Vi behöver inte uppfinna några nya former för den. Det finns historiska föregångare. Industrierna och fabrikerna kommer att välja representanter, som kommer att mötas för att gemensamt utarbeta kampplaner och utgöra ledarskapet. Vi behöver heller inte hitta på något namn för denna organisation: det är de *arbetardeputerades sovjet*.

Majoriteten av de revolutionära arbetarna följer nu kommunistpartiet. De har mer än en gång upprepat: "Sovjet överallt!" Utan tvekan anammade de flesta av dem denna paroll ärligt och på allvar. Det fanns en tid när vi ansåg att denna paroll var otidsenlig. Men situationen har ändrats radikalt. Den mäktiga sammandrabbningen mellan klasserna närmar sig sin höjdpunkt. Den som vacklar eller förlorar tid är en förrädare. Valet står mellan den största av segrar och det hemskaste av nederlag. Vi måste förbereda segern. "Sovjet överallt"? Vi håller med. Men det är dags att gå från ord till handling.

9 juni 1936